

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **D. S.**, st. přísl. X, bytem v České republice X, zastoupen: Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou, se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Praha 1, Hradčanské náměstí 5, o žalobě proti rozhodnutí Velvyslanectví České republiky Bratislava ze dne 12. 7. 2011, č. j. 3972/2011-KO,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Velvyslanectví České republiky Bratislava (dále též „zastupitelský úřad“ či „zastupitelský úřad České republiky“), jímž byla dle § 169 odst. 13 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) odložena jeho žádost o povolení trvalého pobytu v České republice (dále též „žádost“).

V souladu s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), kdy žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, se soud zabýval otázkou pasivní věcné legitimace žalovaného. Žaloba byla podána proti Zastupitelskému úřadu České republiky, který není způsobilým být účastníkem řízení, neboť je organizační součástí Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Dle § 6 odst. 1, 3 písm. c) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, Ministerstvo zahraničních věcí je ústředním orgánem státní správy České republiky pro oblast zahraniční politiky a mj. řídí zastupitelské úřady v zahraničí, proto soud v dané věci jednal s Ministerstvem zahraničních věcí, jakožto žalovaným.

Žalobce v žalobě zrekapituloval skutkový stav a uvedl, že požádal o vydání povolení k trvalému pobytu na Zastupitelském úřadu České republiky v Bratislavě, neboť je občanem Arménie, která není uvedena v předpise vydaném dle § 182 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Postupoval v souladu s § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců. Nemohl však požádat o vydání povolení k trvalému pobytu na Zastupitelském úřadu České republiky ve státě, jehož je státním příslušníkem a jež vydal jeho cestovní doklad, což je Arménie, jelikož Česká republika nemá v Arménii zastupitelský úřad. Také nemá povolen dlouhodobý, ani trvalý pobyt v jiném státě, ve kterém má Česká republika zastupitelský úřad. Vzhledem k výše uvedenému by žádný zastupitelský úřad České republiky nebyl místně příslušný k podání žádosti žalobce, proto si vybral k podání žádosti Zastupitelský úřad České republiky v Bratislavě.

Žalobce předně tvrdil, že žalovaný nesprávně právně posoudil § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců. Citované zákonné ustanovení nesplňuje jeden z materiálních znaků právní normy, její regulativnost, neboť ukládá plnění povinností, které nelze splnit. Proto byl oprávněn postupovat tak, jakoby citované zákonné ustanovení neexistovalo, a žádost mohl podat na kterémkoliv zastupitelském úřadě České republiky.

Dále žalobce namítal, že se v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný nevypořádal s jeho výše uvedeným právním názorem na § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců. A absentovalo zde určení místně příslušného zastupitelského úřadu pro podání žádosti.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil zastupitelskému úřadu k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Rovněž zrekapituloval skutkový stav. Doplnil, že dne 1. 8. 2011 zastupitelský úřad obdržel podnět žalobce k provedení přezkumného řízení dle § 94 správního řádu. Věc byla postoupena žalovanému, který neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení, neboť zastupitelský úřad nepochybil, o čemž byl žalobce informován dopisem ze dne 30. srpna 2011, č. j. 306672/2011-KKM.

Odmítl žalobcův výklad § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že citované ustanovení je třeba vykládat v souladu s teleologickým výkladem. Jeho účelem bylo zajistit, aby žadatelé z migračně problémových států podávali žádosti na zastupitelských úřadech České republiky, které jsou pro tyto státy akreditovány, a jsou z hlediska znalostí jazykových a místních podmínek schopny žádost a předkládané dokumenty posoudit a plnit úkoly dle § 169 odst. 12 zákona o pobytu cizinců, včetně případného výsledku žadatele. Nadto informace o diplomatické a konzulární působnosti zastupitelských úřadů České republiky pro jednotlivé státy, včetně Arménské republiky, žalovaný poskytuje na svých internetových stránkách.

Odkázal na vyhlášku č. 429/2010 Sb., kterou se provádí § 182 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Ve vyhlášce není Arménská republika uvedena v seznamu zemí, jejichž státní příslušníci jsou oprávněni požádat o udělení víza, vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu i na jiném zastupitelském úřadu, než ve státě, jehož jsou občané, popřípadě ve státě, jenž vydal cestovní doklad, jehož jsou držitelé, nebo ve státě, ve kterém mají povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. S ohledem na výše uvedené byl dán postup dle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců. V době rozhodování o žádosti nebylo na území Arménské republiky zřízeno stálé diplomatické zastoupení České republiky. Diplomatické a konzulární záležitosti pro Arménskou republiku byly vedeny nerezidentním mimořádným a zplnomocněným velvyslancem PhDr. I. J., se stálým sídlem v Tbilisi v Gruzii, v souladu s

článkem 5 odst. 1 Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích. Příslušným zastupitelským úřadem k převzetí žádosti tak bylo velvyslanectví České republiky v Tbilisi.

Žalovaný žádal soud, aby žalobu, jako nedůvodnou, zamítl.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takovýto postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle § 182 odst. 1 písm. f) je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je cizinec státním příslušníkem, popřípadě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží. Usnesení se pouze poznamená do spisu.

Podle § 182 odst. 1 písm. f) téhož zákona ministerstvo právním předpisem stanoví po projednání s Ministerstvem zahraničních věcí seznam zemí, jejichž státní příslušníci jsou oprávněni požádat o udělení víza, vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu na jiném zastupitelském úřadu než ve státě, jehož je cizinec státním příslušníkem, popřípadě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt.

Dle § 1 vyhlášky č. 429/2010 Sb., stanovící výjimky z povinnosti cizince požádat o vízum nebo povolení k pobytu na místně příslušném zastupitelském úřadu o udělení víza nebo o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu i na jiném zastupitelském úřadu než ve státě, jehož je cizinec občanem, popřípadě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt, je oprávněn požádat cizinec, který je státním příslušníkem země uvedené v příloze k této vyhlášce.

Soud o věci uvážil takto:

Podstatou sporu je posouzení, zda žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné právní posouzení ustanovení § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců či nikoliv.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že prezident České republiky dne 23. 5. 2008 podepsal pověřovací listinu adresovanou prezidentu Arménské republiky, podle níž byl I. J., mimořádný a zplnomocněný velvyslanec České republiky, jmenován velvyslancem v Arménské republice.

Dne 12. 7. 2011 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky na Velvyslanectví České republiky v Bratislavě. Součástí žádosti byl průvodní dopis, v němž žalobce uvedl, že je občanem Arménie, která není uvedena v seznamu zemí vyhlášky č. 429/2010 Sb., vydané na základě § 182 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

Proto postupoval dle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců, ale nemohl požádat o vydání povolení k trvalému pobytu na Zastupitelském úřadu České republiky v Arménii, jíž je státním příslušníkem a která mu vydala jeho cestovní doklad a ani nemá v jiné zemi povolený dlouhodobý nebo trvalý pobyt, jelikož Česká republika nemá v Arménii zastupitelský úřad. S ohledem na nemožnost postupu dle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců, nelze z citovaného ustanovení vycházet a žalobce byl oprávněn podat žádost na kterémkoli zastupitelském úřadě České republiky. Dále uvedl, že jeho právní zástupkyně již žádala žalovaného o stanovisko k této problematice a bylo jí doporučeno podat žádost na zastupitelském úřadu v jiné zemi než je Arménie s tím, necht' si jej na webových stránkách zjistí.

Zastupitelský úřad České republiky v Bratislavě žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl tak, že žádost žalobce dle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců odložil. V odůvodnění uvedl, že v souladu s vyhláškou č. 429/2010 Sb., není příslušný k přijetí žádosti, neboť žalobce nemá povolení k pobytu na území Slovenské či Maďarské republiky. Z tohoto důvodu zastupitelský úřad řízení o žádosti žalobce nezahájil a věc v souladu s výše citovaným zákonným ustanovením odložil.

Podáním ze dne 30. 8. 2011, č. j. 306672/2011-KKM žalovaný sdělil žalobci, že neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení na jím učiněný podnět, neboť zastupitelský úřad v dané věci nepochybil. Poučil jej, že diplomatické a konzulární záležitosti pro Arménskou republiku jsou vyřizovány nerezidentním, mimořádným a zplnomocněným velvyslancem se sídlem v Tbilisi, v Gruzii.

Žalobní námitky jsou nedůvodné.

Předně žalobce namítal nesprávné právní posouzení ustanovení § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců žalovaným s tím, že se jedná o ustanovení, k němuž v důsledku absence materiálního znaku regulativnosti, nelze přihlížet. Soud tento právní názor žalobce nesdílí, naopak shledává výklad citovaného ustanovení provedený žalovaným zcela souladným se zákonem, mezinárodními smlouvami a judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2013, č. j. 4As 3/2013 – 20).

Ustanovení § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců je ve spojení s § 1 vyhlášky č. 429/2010 Sb., aplikovatelné i v posuzovaném případě. Podle ustanovení § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle § 182 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je cizinec státním příslušníkem, popřípadě státě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Právním předpisem vydaným podle § 182 odst. 1) písm. f) zákona o pobytu cizinců je vyhláška č. 429/2010 Sb. Arménská republika není uvedena v seznamu zemí přílohy citované vyhlášky, jejichž státní příslušníci jsou oprávněni požádat o udělení víza nebo o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu i na jiném zastupitelském úřadu, než ve státě, jehož je cizinec občanem nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. V době podání žádosti nebylo na území Arménské republiky zřízeno diplomatické zastoupení České republiky a žalobce neměl povolen dlouhodobý či trvalý pobyt v jiném, než ve svém domovském státě. Výkonem diplomatických a konzulárních funkcí pro Arménskou republiku byl pověřen I. J., velvyslanec České republiky v Gruzii, se sídlem v Tbilisi. Vedení záležitostí diplomatických a konzulárních záležitostí pro Arménskou republiku bylo tímto zajištěno nerezidentním, mimořádným a zplnomocněným velvyslancem se stálým sídlem v hlavním městě Gruzie. Dle článku 5 odst. 1 vyhlášky č. 157/1964 Sb., Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích je vysílající stát oprávněn poté, co řádně uvědomil

příslušné přijímací státy, podle okolností pověřit šéfa mise nebo jmenovat kteréhokoliv člena diplomatického personálu ve více než jednom státě, jestliže žádný z přijímajících států nevznese výslovné námitky. Vídeňská úmluva o diplomatických stycích byla v souladu s čl. 10 Ústavy České republiky ratifikována prezidentem republiky se souhlasem zákonodárního sboru a řádně vyhlášena, proto je v hierarchii právních předpisů nadřazena zákonům. Z tohoto důvodu je nutné ustanovení § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců vykládat konformně s Vídeňskou úmluvou o diplomatických stycích. S ohledem na výše uvedené byl k přijetí žádosti dle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců, příslušný zastupitelský úřad ve státě, který vede diplomatické a konzulární záležitosti i pro jiný stát, jehož je cizinec státním příslušníkem, případně i pro jiný stát, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem nebo i pro jiný stát, ve kterém má cizinec povolený dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalobce, že v dané věci nebylo možno určit příslušnost zastupitelského úřadu České republiky dle citovaného ustanovení. Příslušným zastupitelským úřadem k přijetí žádosti bylo Velvyslanectví České republiky v Tbilisi. Zastupitelský úřad České republiky v Bratislavě tak postupoval správně, pokud s odkazem na § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců žádost žalobce odložil.

Soud nemohl vejít ani na námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost žalobce spatřoval jak v absenci vypořádání se s žalobcovým výše uvedeným právním názorem na § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců, tak v absenci určení místně příslušného zastupitelského úřadu pro podání žádosti.

Jak uvedeno výše, soud shledal správným postup zastupitelského úřadu, který po zjištění, že žalobce nesplnil povinnost podat žádost u místně příslušného zastupitelského úřadu, na podání žádosti nahlížel, jako by nebylo učiněno a žádost usnesením odložil. Zastupitelský úřad ve věci nerozhodl meritorním rozhodnutím, nýbrž vydal procesní rozhodnutí. V odůvodnění bylo uvedeno jasným a srozumitelným způsobem jakým způsobem věc posoudil. S odkazem na § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců ve spojení s vyhláškou č. 429/2010 Sb. konkretizoval důvody, pro které byla žádost odložena. Vysvětlil, že není příslušným zastupitelským úřadem k přijetí žádosti, neboť žalobce jakožto občan Arménie nemá povolení k pobytu na území Slovenské ani Maďarské republiky. Zastupitelský úřad tedy specifikoval svůj právní výklad citovaného právního ustanovení a nebylo již jeho povinností učinit vyčerpávající právní rozbor citovaného ustanovení a provést odbornou polemiku k rozdílnému právnímu názoru žalobce. Dle názoru soudu zastupitelský úřad správně žalobce poučil dle § 76 odst. 5 věta druhá správního řádu, že proti usnesení nelze podat odvolání. Z žádného zákonného ustanovení nevyplyvá pro zastupitelský úřad povinnost poučit žalobce o místně příslušném úřadu k podání žádosti.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný. Úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O

kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová